

כדרך פושטי יד, הרי אף על פי שהגיע גט לידה, אינה מגורשת, כי הגט יפול מהיד שלה מיד, ואין קבלה שכזאת נחשבת לקבלה בידה.

ומקשינן: אמאי אינה מגורשת?

הא כי נפיל, בארבע אמות דידה קא נפיל! הרי גם לולי קבלתה ביד, היא מתגרשת מצד קנין ארבע אמות! (53)

ומתריצין: בדלא נח הגט על הארץ, אלא כשנפל מתוך היד שלה, הוא נשרף באויר.

ומקשינן: ותיגרש מאוירא בארבע אמות! שהרי הגט הגיע לתוך אויר ארבע אמות שלה? (54)

תפשוט מכאן הא דבעי רבי אלעזר: ארבע אמות שאמרו שקונין לאדם, האם יש להן אויר, האם גם האויר שלהם בלבד קונה, או אין להן אויר ורק כשהגיע לקרקע הוא קונה?

תפשוט מדברי רב יהודה, דאין להן אויר,

ומתריצין: מהו דתימא, מצי אמר ליה המלוה ללוה: משטה אני בך, ולא התכוונתי לךך באמת. קמשמע לן שהוא אינו יכול לטעון כך.

אמר רב חסדא: נתן לה הבעל גט בידה ומשיחה ראש החוט שקשור לגט נשאר בידו.

אם החוט חזק שעל ידו יכול הבעל לנתקו את הגט מידי האשה ולהביא אצלו, אינה מגורשת. ואם לאו שהחוט אינו חזק כל כך ואם ימשוך בו הוא יקרע, הרי זו מגורשת. (52)

מאי טעמא? הרי כל הגט נמצא בידי האשה ומדוע אינה מגורשת?

משום דבעינן "כריתות", שיהיו מובדלים זה מזו, וליכא, שהרי הם אגודים יחד על ידי החוט הזה.

אמר רב יהודה: היתה ידה עשויה כקטפרם, כמדרון, שראשי אצבעותיה נטו בשיפוע כלפי מטה ולא פשטה ידה כלפי מעלה

ממש ואפילו הכי מגורשת מאחר שקירב לה את הגט, וכל שכן הכא, שנתן לה הגט בידה ממש, אף שהיא גמרה הנתינה. ומכל מקום כתבו, שהמחמיר תבא עליו ברכה.

53. הגמרא היתה יכולה לתרץ שמדובר שהיא נמצאת בחצר של הבעל ששם אין לה קנין ארבע אמות או ברשות הרבים למאן דאמר שברשות הרבים לא מועיל ארבע אמות. תוס' ד"ה והא.

54. קשה, דהא לא משתמר מאויר, וכדהקשו לקמן בגמרא על אויר הגג. ויש לומר דבתוך

52. כך כתב רש"י בבבא מציעא ז א.

והתוס' ביארו בשם ר"ת, שהגט כבד כל כך שאם ימשוך בחוט הוא ינתק.

ובאופן אחר ביארו התוס', שידה היתה קפוצה ומחמת כן אינו יכול לנתקו. וכתבו דלא מיירי שידה היתה פתוחה בשעת נתינה ואחר כך קפצה ידה, דאם כן היא גרמה הנתינה והוי כטלי גיטך מעל גבי קרקע. אלא, שידה היתה קפוצה, והוא תחב לתוכה את הגט. תוס' ד"ה אם.

ושוב כתבו דנראה שכשר גם כאשר היא קפצה ידה לאחר נתינת הגט, דלא גרע מערק לה חרציה דלעיל [עז א], שאין הבעל נותנו לידה